

Վահան Տերյան

Արևածագ

Ես կանգնած եմ վայրի ժայռի կատարին,
Բա՛րձր, բա՛րձր, հեռավոր ու մենավոր.
Այնտեղ, ցածում, դեռ նիրհում են դաշտ ու ձոթ,
Դեռ խավար է այնտեղ՝ դաժան ու լռին:

Սակայն շուտով կատարներից հեռանիստ
Արևն այնտեղ հուր կրթափե և ոսկի,
Եվ կրցնձան դաշտերը՝ լուռ ու հանգիստ,
Երկիրն անհուն կարոտ կյանքի և խոսքի:

Եվ դու կերգես, զարթնած աշխարհ, իմ առաջ,
Կարձագանքես իմ ողջույնին սիրառատ,
Կըլսեն ես դարձյալ աղմուկ ու շառաչ
Ու կըսիրեն հեքիաթային առօրյադ:

Լռությո՜ւն է, մութ է այնտեղ, սակայն իմ
Սրտում արդեն արշալույս է՝ հարություն՛ւն.
Ողջո՛ւյն ձեզ մութ ուղիներում երկրային,
Իմ եղբայրնե՛ր, հեռուներում և բանտում...